

Marionett

Jag står utanför lärosalen, hjärtat bultar snabbare än någonsin förut. När dörren öppnas riktas alla blickar mot mig, ungefär som om jag vore en docka i en dockteater. Ingen tror att jag klarar av det, inte ens jag. Trådarna runt mina fot- och handleder spänner hårt. Likt en marionettdocka kan jag bara hålla med och låta mig styras av någon annan. Det kan lätt uppfattas som att jag agerar av egen vilja då de tunna, men starka trådarna är svåra att skåda på avstånd.

Jag pratar utan att uppfatta vad jag säger, rummet snurrar allt mer. Längst bak i salen sitter några elever som likt mig, inte lyssnar på vad jag pladdrar om. Fröken iakttar mig noggrant och bryr sig mest av alla. Trådarna dras åt och stramar smärtande runt mina leder. Tids nog syns irriterade märken som röda plågende brister på mina utmattade leder. Jag redovisar, förklarar och berättar. Min framtid hänger på detta och just därför måste jag agera perfekt. Jag kan inte misslyckas bara för att jag gjorde mitt bästa.

Helt plötsligt tystnar jag, allt skådespel slutar. Alla i salen observerar mig noggrant från topp till tå. Någon rycker bestämt i trådarna och får mig att tappa alla viktiga papperslappar på golvet. Det känns som om hela världen stannar upp. Trycket över bröstet blir intensivare och synen oskarp. Ingen märker trådarna som hänger från mina svaga leder. Ingen märker mina smärtande märken. Ingen märker mitt rusande hjärta. Jag försöker att flytta mitt fokus till någonting annat, någonting bättre. Mina tankar vandrar sakta iväg, likaså mina känslor. Jag ser mina föräldrar, vänner och familj. Alla de som stöttar mig mest finns precis vid min sida. Klasskamrater tror på mig, och även jag gör det. Mitt självförtroende är starkt, och min nervositet är borta. Jag vet att jag klarar av detta.

Mitt i mitt egna lilla peptalk avbryts jag. Konturerna av ett ansikte visar sig och jag märker att mina ögon sakta öppnas. Jag sitter mitt på lärosalens kalla golv. Fröken talar till mig, hon frågar hur jag mår. Bortsett från att jag nyss svimmade inför hela min klass, mår jag konstigt nog bra. Jag har insett att det är dags att klippa trådarna. En känsla av frihet och lättnad fyller min kropp när det obehagliga materialet lämnar mina leder för gott.

Jag reser mig upp och samlar sansat ihop mina papper. Min redovisning fortsätter utan några som helst tecken på ångest. Jag vet att jag klarar av detta.

Det är dags att lämna perioden av kontrollerande trådar bakom mig, och stolt visa märkena de efterlämnade.

Tilde-Li Borg